

УДК 347.132.6+347.951

О.Г. БОРТНІК, канд. юрид. наук, Харківський національний університет внутрішніх справ

МИРОВА УГОДА НА СТАДІЯХ ПЕРЕГЛЯДУ СУДОВИХ РІШЕНЬ

Ключові слова: мирова угода, стадії перегляду, судові рішення

Уніфікація національної правової системи України до правової системи європейського співтовариства поряд зі змінами матеріального законодавства вимагає змін законодавства процесуального. У зв'язку з цим розвиток альтернативних способів вирішення цивільно-правових спорів зумовлює необхідність їх чіткого нормативно-правового регулювання та закріплення процесуально-правових гарантій прав та інтересів учасників відповідних правовідносин. Одним із відомих українському законодавству способів врегулювання спорів, є укладення сторонами цивільного процесу мирової угоди. Судами нерідко допускаються помилки при перевірці законності її умов, про що свідчить судова практика. У зв'язку із цим дослідження порядку і підстав позбавлення мирової угоди юридичної сили, її укладення на різних стадіях перегляду судових рішень, є актуальним.

Розвідка різних аспектів мирової угоди в апеляційному та касаційному провадженні сьогодні не отримала належного наукового обґрунтування. Втім, таке становище є виправданим, оскільки врегулювання спору, результатом якого стало укладення мирової угоди, часто виключає її оспорування, тому що учасники, як правило, добровільно виконують її умови.

Укладення мирової угоди в апеляційному провадженні частково досліджувалось у науці цивільного процесу, зокрема, А.І. Зінченком [1], М.А. Рожковою [2, с.309-320], О. Степановою [3, с.49-52] та іншими дослідниками у наукових статтях, тоді як підстави

позбавлення мирової угоди юридичної сили майже не були предметом наукових досліджень ні у радянський, ні у сучасний період. Тому метою статті є дослідження порядку і підстав позбавлення мирової угоди юридичної сили, її укладення на різних стадіях перегляду судових рішень

Відповідно до українського законодавства мирова угода сторін на стадіях перегляду судових рішень може розглядатися в різних аспектах. По-перше, ЦПК України передбачає, що сторони мають право укласти мирову угоду в суді апеляційної інстанції (ст.306 ЦПК України) та касаційної інстанції (ст.334 ЦПК України). По-друге, мирова угода втрачає юридичну силу саме шляхом скасування ухвали про її визнання судами апеляційної чи касаційної інстанції, або перегляду у зв'язку із нововиявленими обставинами.

Укладення мирової угоди в апеляційному та касаційному провадженні. Відповідно до ст.306 ЦПК України сторони мають право в апеляційному суді укласти мирову угоду згідно до загальних правил про цю процесуальну дію незалежно від того, хто подав апеляційну скаргу. За загальними правилами, закріпленими в ст.175 ЦПК України, апеляційний суд зобов'язаний роз'яснити сторонам їх права, а також встановити, чи зрозумілі сторонам правові наслідки такої процесуальної дії, як мирова угода. Визнана мирова угода є підставою для закриття провадження у справі (п.4 ч.1 ст.205 ЦПК України).

Згідно з нормою, закріпленою у ч.2 ст.175 ЦПК України, сторони можуть укласти мирову угоду і повідомити про це суд, зробивши спільну заяву. Якщо мирову угоду або повідомлення про неї викладено в адресованій суду письмовій заяві сторін, ця заява приєднується до справи.

Цивільно-процесуальне законодавство не встановлює спеціальної форми заяви про укладення мирової угоди. Втім, судова практика свідчить, що мирова угода, як правило, подається до суду у письмовій формі: у формі заяви, в якій повинні міститись узгоджені між сторонами умови мирової угоди та під-

твердження усвідомлення сторонами процесуальних наслідків їх дій. Заява повинна бути підписана обома сторонами або її представниками, які уповноважені на вчинення відповідної процесуальної дії. У випадку відсутності їх або їх представників на засіданні, оскільки суд не має можливості перевірити законність мирової угоди щодо вільного волевиявлення, на нашу думку, підписи сторін повинні бути засвідчені,

У випадку, якщо сторони бажають укласти мирову угоду та до суду надані заяви про укладення мирової угоди, умови якої викладені не ясно, для з'ясування цих обставин може виникнути необхідність в особистих поясненнях сторін. Відповідно до ст.159 ЦПК України є допустимим об'явити перерву у судовому засіданні з цією метою.

Якщо матеріалів, що є у справі, не достатньо для того, щоб зробити висновок про законність мирової угоди, суд апеляційної інстанції не має права їх витребувати, оскільки він може скористатися цим повноваженням, якщо у наданні доказів сторонам було відмовлено судом першої інстанції неправомірно (ч.2 ст.303 ЦПК України), або, знову ж таки, оголосити перерву.

Постановляння ухвали апеляційним судом передуює перевірка законності розпорядчої дії сторін, правила якої є такими ж, як і в суді першої інстанції: дотримання умов мирової угоди закону, який регулює спірні правовідносини, відсутність порушення прав та інтересів інших осіб, а також, наявність вільного волевиявлення сторін та розуміння правових наслідків їхніх процесуальних дій. До інших осіб, права та інтереси якої можуть бути порушеними, слід відносити: особи, які не беруть участь у справі (тобто особи, які не залучені до провадження по справі); особи, які беруть участь у справі, але не мають права на укладення мирової угоди (наприклад: треті особи, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору); особи, які беруть участь у справі та мають право на укладення мирової угоди, але не реалізують це право (наприклад, співучасники).

Відповідно до загальних правил, ухвала апеляційного суду про визнання мирової угоди та закриття провадження у справі повинна містити умови, на яких укладена ця мирова угода. Таке правило не завжди виконується. Так, у справі № 22-758 2006 року, апеляційне провадження в якій було відкрито апеляційним судом Рівненської області, сторони в якій виклали умови мирової угоди в окремому документі, ні мотивувальна, ні резолютивна частина рішення не містили умов, на яких була укладена мирова угода, а лише зазначено, що її текст викладений сторонами в окремому письмовому документі [4].

Реалізація права сторін на укладення мирової угоди передбачена й у касаційному провадженні. У касаційному порядку сторони та інші особи, які не брали участь у справі, якщо суд вирішив питання про їх права чи обов'язки, мають право оскаржити ухвалу суду першої інстанції про закриття провадження у справі після її перегляду в апеляційному порядку і ухвали суду апеляційного суду, якщо вони перешкоджають подальшому провадженню у справі. Це у повній мірі стосується й ухвали про визнання мирової угоди та закриття провадження.

У суді касаційної інстанції сторони мають право укласти між собою мирову угоду з дотриманням правил, що регулюють порядок і наслідки вчинення цієї процесуальної дії, незалежно від того, хто подав касаційну скаргу (ст.334 ЦПК України). Суд касаційної інстанції може як відхилити касаційну скаргу, так і скасувати судові рішення під час попереднього розгляду справи без повідомлення осіб, які беруть участь у справі. Такий порядок зменшує можливість сторін впливати своїми діями на рух справи.

Якщо під час вирішення питання про визнання мирової угоди суд касаційної інстанції визнає за потрібне додатково перевірити обставини, які мають суттєве значення для укладення мирової угоди, то, на нашу думку, суд може, керуючись принципом законної істини та метою постановляння ухвали, яка відповідатиме закону, витребувати від сторін

матеріали, необхідні для вирішення питання про визнання мирової угоди.

У випадку, якщо умови мирової угоди викладені не ясно або виникає сумнів щодо її законності, а представники сторін не наділені правом на укладення мирової угоди чи вони також відсутні, було би доцільним відкласти розгляд справи, оскільки може виникнути необхідність в особистих поясненнях сторін. Якщо перешкоди для визнання мирової угоди відсутні, суд касаційної інстанції скасовує всі ухвалені рішення і закриває провадження у справі (п. 4 ст.336 ЦПК України).

Порядок і підстави оспорування мирової угоди. Важливим для судової практики є визначення порядку та підстав позбавлення мирової угоди юридичної сили. За загальним правилом оспорування мирової угоди визначається підходом до мирової угоди чи як до акту сторін - договору, як у європейських країнах та США, чи як до акту судової влади, як у країнах ближнього зарубіжжя та України. Якщо судову мирову угоду розглядати як договір, який констатує суд (Франція, Італія, США та ін.), вона оспорується як звичайний договір, тобто шляхом пред'явлення позову про визнання його недійсним чи застосування наслідків нікчемного правочину [5]. У випадках, коли законом встановлена необхідність затвердження (визнання за українським законодавством) мирової угоди судом, то оспорується, як правило, судовий акт, яким вона визнана чи затверджена. Останнім шляхом пішов і український законодавець. Відповідна концепція достатньо чітко відображена у Цивільному процесуальному кодексі.

У ЦПК України закріплено, що окремо від рішення суду можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали суду про визнання мирової угоди за клопотанням сторін (п.8 ч.1 ст.293 ЦПК) та закриття провадження у справі (п.14 ч.1 ст.293 ЦПК), однією з підстав постановляння якої може бути визнана судом мирова угода.

Судова практика з оспорування мирових угод виходить з того, що оскільки зазначені ухвали мають одну правову підставу, при

виявленні порушення норм матеріального чи процесуального права, вони скасовуються одночасно, не зважаючи на те, що сторона, як правило, у скарзі клопоче саме про скасування ухвали про визнання мирової угоди.

В. Примак [6, с.11], К. Анохин [7, с.52-54], І.М. Пятілетов [8], Л.А. Грось [9, с.39-40], С. Моїсєєв [10], Є.В. Пилехіна [11, с.49] відстоювали позицію про те, що повинно скасовуватись саме судові рішення, яким опосередкована мирова угода. Аналогічні тези, як було зазначено вище, й були покладені за основу при включенні до ЦПК 2004 року права оскарження ухвали про визнання мирової угоди. Дійсно, оскільки мирова угода є цивільним процесуальним актом, який наближений за своїми властивостями до рішення суду, вона позбавляється юридичної сили лише через скасування ухвали суду, якою вона визнана.

За цивільним процесуальним правом України, якщо після визнання мирової угоди стороною будуть виявлені порушення закону, правова позиція викладається в скарзі до вищої інстанції. Для скасування судового рішення, який затвердив розпорядчий акт, сам по собі факт зміни позиції не є достатнім, а необхідно довести, що процесуальна дія (однієї чи обох сторін) була здійснена з пороком волі чи умови мирової угоди порушують діюче законодавство або при визнанні мирової угоди мали місце порушення норм процесуального права [11, с.42].

На практиці судом визнаються мирові угоди, умови яких суперечать закону або порушують права та інтереси інших осіб. Комплексна правова природа мирової угоди обумовлює те, що ухвала про її визнання та закриття провадження у справі може бути скасована як із матеріально-правових, так і з процесуально-правових підстав. Діюче цивільне процесуальне законодавство України або інших країн не встановлює чітких підстав для скасування ухвал суду першої інстанції. Проте, таке положення є виправданим, оскільки всі підстави неможливо передбачити; вирішення таких питань покладено

на судову практику, яка у свою чергу є неоднозначною.

Судова колегія судової палати у цивільних справах апеляційного суду Харківської області 11.10.2006 року скасувала ухвалу про визнання мирової угоди у справі № 22-ц-5238/2006 року за позовом про визнання права власності на 1/2 частину квартири та визначення порядку користування квартирою [12]. Відповідно до умов мирової угоди позивач виплачує відповідачеві грошові кошти у розмірі 25000 грн. після нотаріального засвідчення відмови відповідача від спадщини його батька на користь позивача, а відповідач на протязі однієї доби з моменту визнання судом мирової угоди нотаріально посвідчує відмову від спадщини після смерті свого батька на користь позивача.

Апеляційний суд дійшов висновку, що суд першої інстанції порушив порядок, встановлений для його вирішення. Задовольняючи прохання сторін, суд першої інстанції не з'ясував, з яких підстав вони просили затвердити мирову угоду. Апеляційний суд в ухвалі зазначив, що, як вбачається з матеріалів справи, предметом позову є спірна квартира. В той же час, ухвалою суду затверджена мирова угода сторін, відповідно до якої позивач сплачує відповідачеві 25000 грн. за відмову останнього від прийняття спадщини після смерті його батька [12]. Не враховані судом і вимоги ч.3 ст.175 ЦПК України про те, що до ухвалення судового рішення у зв'язку з укладенням сторонами мирової угоди, суд роз'яснює сторонам наслідки такого рішення. Записів про це протокол судового засідання не містить, а є лише запис про ознайомлення сторін з матеріалами мирової угоди.

На нашу думку, апеляційний суд не достатньо чітко виклав підстави, якими він керувався при скасуванні ухвали. Так, предметом зазначеного позову є не квартира, як річ; вимога про право користування квартирою залишилась взагалі невирішеною судом. Таким чином, ухвала апеляційного суду не є законною та обґрунтованою. Разом із тим, суд першої інстанції також постановив ухвалу із

порушенням норм матеріального та процесуального права. І це далеко не одна ухвала, в якій судом належно не проаналізовано позовні матеріали, матеріальне законодавство, що підлягає застосуванню. Саме неналежне виконання судами обов'язку з належної оцінки законності мирових угод призводить до небажаних наслідків.

У науці точиться дискусія щодо розповсюдження на "судову" мирову угоду ознак нікчемного чи заперечного правочину. Так, якщо ці ознаки не були виявлені в процесі визнання судом мирової угоди, така вимога повинна розглядатися не в порядку позовного провадження, а в порядку перегляду судового рішення, яким була визнана мирова угода. Підставою для скасування такої ухвали є порушення порядку, встановленого для його вирішення, оскільки судом при оцінці мирової угоди суд у порушення процедури не дослідив всіх істотних обставин.

Якщо під час розгляду судом скарги на ухвалу суду про визнання мирової угоди будуть виявлені ознаки нікчемного правочину, то, вважаємо, суд повинен у будь-якому випадку скасовувати ухвалу та передати справу для вирішення питання на новий розгляд до суду першої інстанції. Виявлення ж ознак заперечного правочину, за умови, що не порушені права, свободи чи інтереси інших осіб, не порушено закон, суд може залишити скаргу без задоволення, а ухвалу залишити без змін.

У разі, якщо судом вищої інстанції буде встановлено, що визнана мирова угода, яка суперечить закону, а саме: було вирішено судом першої інстанції з порушенням норм процесуального права або при правильному вирішенні було помилково сформульовано суть процесуальної дії чи підстави її застосування (наприклад, має ознаки нікчемного правочину, суперечить імперативним приписам тієї галузі, в якій склались спірні правовідносини, судом не роз'яснені сторонам правові наслідки судового рішення про визнання мирової угоди, представник сторони не мав права на укладення мирової угоди), -

суд скасовує ухвалу про визнання мирової угоди та закриття провадження у справі та передає справу на новий розгляд до суду першої інстанції.

Іншим важливим аспектом порядку оспорування мирової угоди є встановлення доцільності існування двох окремих ухвал: про визнання мирової угоди та про закриття провадження у справі (ст.175 ЦПК України). У судовій практиці при визнанні мирової угоди та закритті провадження у справі ці ухвали, як правило, оформлюються одним процесуальним документом, в якому чітко викладаються умови, на яких укладається мирова угода. Наприклад, у справі № 2-8836/2005 суд визнав мирову угоду, за умовами якої відповідач зобов'язується сплатити на користь позивача заборгованість за проживання у гуртожитку в сумі 900 грн. 86 коп. та державне мито в сумі 51 грн., разом 951 грн. 86 коп. протягом 24 місяців, починаючи з 01.01.2006 року по 40 грн. щомісячно. Цією ж ухвалою провадження у справі закрито [13]. У справі № 2-70/2006 Верхньорогачинський районний суд Херсонської області визнав мирову угоду, за умовами якої відповідач зобов'язується виплачувати на користь позивача, а позивач прийняти від відповідача гроші в сумі 1000 грн. щомісячно, рівними долями, починаючи з 01.02.2006 року протягом 18 місяців, тобто до 01.07.2007 р. [14]. У справі №2-8472/2005, відкритій за позовом про розподіл майна подружжя, Білоцерківський районний суд Київської області визнав укладену між сторонами мирову угоду, за умовами якої позивачу виділялась у власність частина рухомого майна, придбаного під час шлюбу на загальну суму 6650 грн., відповідачу, частина цього майна на суму 5950 грн.; відповідач сплачує половину вартості автомобіля - 8411 грн. та зобов'язується сплачувати цю суму протягом 24 місяців рівними частинами по 350 грн. 48 коп. [15]. У цих справах суд також визнав мирову угоду та закриття провадження шляхом постановлення ухвали, поєднавши процесуальні акти в одному документі.

Відповідно до ст.293 ЦПК України, ухвали про закриття провадження та про визнання мирової угоди є самостійними об'єктами оскарження. Між тим, підстави для скасування цих ухвал можуть бути однаковими: невідповідність закону мирової угоди чи порушення норм процесуального права при її визнанні, нерозуміння сторонами їх процесуальних прав та процесуальних наслідків мирової угоди. Так, наприклад, якщо суд визнає мирову угоду, за якою покладає певні обов'язки на особу, яка не була залучена до справи, то здійснює це без законних на те підстав, та, відповідно, не має право закрити провадження у справі (ст.175 ЦПК України). За таких умов може бути оскаржена ухвала як про визнання мирової угоди, так і про закриття провадження у справі. Таким чином, в апеляційній скарзі особа повинна одночасно з вимогою про скасування ухвали про визнання вимагати скасування ухвали про закриття провадження.

У судовій практиці ухвали про визнання мирової угоди та закриття провадження у справі апеляційними судами часто скасовуються з підстав відсутності в матеріалах справи відомостей про роз'яснення сторонам правових наслідків укладення мирової угоди, її визнання та закриття провадження у справі із посиланням на частину 3 ст.175 ЦПК України; відсутність врегулювання сторонами щодо всіх позовних вимог при укладенні мирової угоди (тобто, коли мирова угода не вирішує спір остаточно); мирова угода не стосується предмету позову; відповідач лише визнає позов чи позивач відмовляється від позову, а суд розглянув ці процесуальні дії як мирову угоду та з підстав її визнання закриття провадження у справі.

Втім, необхідно наголосити, що лише значне порушення норм цивільного процесуального права може бути підставою для скасування ухвали. Так, якщо відсутність роз'яснення сторонам правової суті та процесуальних наслідків укладення мирової угоди призвело до неправильного розуміння сторонами значення своїх процесуальних

дій, і саме це є одним із мотивів оскарження відповідної ухвали, це може бути підставою для скасування ухвали, якою вона була визнана. Разом із тим, нечіткі процесуальні гарантії примусового виконання мирової угоди, визнаної судом, не дають судам можливості найбільш повно роз'яснити сторонам їхні права щодо правових наслідків невиконання мирової угоди у добровільному порядку.

Ухвали суду, якими закінчено розгляд справи і які набрали законної сили, можуть бути переглянуті також за нововиявленими обставинами. При визнанні мирової угоди суд постановляє ухвалу про закриття провадження, яка відноситься до заключних ухвал (ст.361 ЦПК України), а таким чином, може бути переглянута у зв'язку із нововиявленими обставинами. На нашу думку, підставами для перегляду ухвали про визнання мирової угоди можуть бути наступні:

- істотні обставини, що перешкоджали укладенню мирової угоди і які не були та не могли бути відомі заявнику на момент укладення мирової угоди. Наприклад, сторона, яка зобов'язується за умовами мирової угоди передати майно, не повідомила суд про те, що майно є об'єктом застави та на нього звертається стягнення, або про права третіх осіб на зазначене майно, або те, що майно фізично знищено;

- встановлення вироком суду, який набрав законної сили, умисно неправильного перекладу, фальшивість документів чи речових доказів, що потягли за собою постановлення незаконної ухвали;

- встановлена Конституційним Судом України неконституційність закону, іншого правового акта чи їх окремого положення, застосованого судом при вирішенні питання про визнання мирової угоди, якщо мирова угода ще не виконана.

Необхідно зазначити, що постановлення двох ухвал при укладенні мирової угоди, які передбачені законодавством: про визнання та закриття провадження, - і тут тягне за собою певні труднощі. Повинна переглядатись саме ухвала про закриття провадження, а не про

визнання, оскільки остання не є заключною.

Підсумовуючи викладене дослідження порядку та підстав оспорювання мирової угоди, можна стверджувати, що єдиним способом позбавлення її юридичної сили є перегляд судового рішення, яким вона визнана, в апеляційному або касаційному порядку, чи ухвали суду, якою закінчено розгляд справи і яка набрала законної сили, у зв'язку із нововиявленими обставинами.

Відповідно, з метою оспорювання мирової угоди сторона повинна звернутися не з позовом про визнання її недійсною чи з вимогою про застосування наслідків нікчемного правочину, а викласти свою правову позицію у скарзі на ухвалу, якою визнана мирова угода. Підставами для скасування судового рішення, яким визнана мирова угода, може бути не лише порушення норм процесуального права, але й порушення норм матеріального права.

Судова практика щодо визнання та позбавлення юридичної сили мирової угоди є неоднозначною, що може бути подолано або шляхом доповнень до цивільного процесуального законодавства, або видання Верховним судом України відповідних роз'яснень.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зинченко А. И. Мировые соглашения в гражданском судопроизводстве : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 / А. И. Зинченко. – Саратов, 1981. – 18 с.
2. Степанова О. Мировая сделка в суде второй инстанции / О. Степанова // Социалистическая законность. – 1961. - № 9. – С. 49-52.
3. Рожкова М. А. Мировая сделка: использование в коммерческом обороте / Марина Александровна Рожкова. – М. : Статут, 2005. – 572 с.
4. Архів Дубенського міськрайонного суду Рівненської області, справа № 22-758 2006 р.
5. Давыденко Д. Л. Мировое соглашение как средство внесудебного урегулирования частноправовых споров (по праву России и некоторых зарубежных стран) : автореф. дис.

на соискание науч. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Гражданское право, предпринимательское право, семейное право, международное частное право» / Д. Л. Давыденко. - М., 2004. - 29 с.

6. Примак В. Мирова угода як спосіб вирішення цивільного спору / Примак В. // Юридичний вісник України. – 07-13.07.2001. - С. 11.

7. Анохин К. Судебные мировые сделки / К. Анохин // Советская юстиция. - 1959. - № 9. - С. 52-54.

8. Пятилетов И. М. Распоряжение сторонами гражданскими материальными и процессуальными правами в суде первой инстанции : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. юрид. наук : спец. № 712 «Гражданское право и гражданский процесс» / И. М. Пятилетов. - М., 1970. –23 с.

9. Грось Л. А. Мировое соглашение в гражданском судопроизводстве / Л. А. Грось // Рос-

сийская юстиция. – 1996. - № 12. – С. 38-40.

10. Моисеев С. Мировое соглашение в арбитражном судопроизводстве / С. Моисеев // Российская юстиция. – 1999. - № 10. – С. 22-23.

11. Пилехина Е.В. Мировое соглашение в практике арбитражного суда и суда общей юрисдикции: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.15 / Пилехина Елена Викторовна. - СПб., 2001. - 146 с.

12. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.reyestr.scourt.gov.ua>.

13. Архів Білоцерківського районного суду Київської області, справа № 2-8836/2005.

14. Архів Верхньорогачинський районного суду Херсонської області, справа № 2-70/2006.

15. Архів Білоцерківського районного суду Київської області, справа № 2-8472/2005.

Бортнік О. Г. Мирова угода на стадіях перегляду судових рішень / О. Г. Бортнік // Форум права. – 2009. – № 2. – С. 63–69 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-2/09bogpsr.pdf>

Досліджується порядок укладення мирової угоди сторін цивільного процесу в апеляційному та касаційному провадженні і порядок оспорування мирової угоди. Визначаються та узагальнюються підстави для скасування судового рішення, яким визнана мирова угода. Зроблено висновок, що наявність судових помилок при вирішенні цих питань обумовлена як недостатнім правовим регулюванням, так і неналежною оцінкою судами умов мирових угод, які ними визнаються.

Бортник О.Г. Мировое соглашение на стадиях пересмотра судебных решений

Исследуется порядок заключения мирового соглашения сторонами гражданского процесса в апелляционном и кассационном производстве и порядок оспаривания мирового соглашения. Обобщаются основания отмены судебного решения, которым признано мировое соглашение. Сделан вывод о том, что наличие судебных ошибок при разрешении указанных вопросов обусловлено не только недостаточным правовым регулированием, но и ненадлежащей оценкой судами условий мировых соглашений, которые ими признаются.

Bortnik O.G. Agreement of Lawsuit at Stages of Revision of Judgments

The contribution examines the procedure for entering into an amicable agreement by parties to a civil procedure in appeal and cassation proceedings, the procedure for disputing an amicable agreement; summarizes the grounds for a consent judgment. The conclusion is arrived at that judicial error in resolving the above issues are caused not only by an insufficient legal regulation but also by an improper assessment of the terms and conditions of amicable agreements.